

[Aksel Larsen.]

afstemning i Faget om en Kontingentforhøjelse. Man foreslaar Kontingentet forhøjet foreløbig med 50 Øre om Ugen pr. Medlem. Anledningen er den, at Masser af Medlemmer ellers fra den 1. Maj vil være, ja, ikke berøvet enhver Understøttelse, men henvist til Socialkontoret og de sociale Udvalg, hvilket altsaa efter Ledelsens Mening er noget, man ikke kan byde Kasserens Medlemmer. Det er atter en haardhændet Kritik af Socialreformen udøvet af Ministerens egne Partifæller.

Vort Forslag her gaar ud paa en For-dobling af Statens og Kommunernes Tilskud til Arbejdsløshedskasserne. Hvis det bliver gennemført, behøver Arbejdsmændenes Arbejdsløshedskasse ikke at udskrive nogen Kontingentforhøjelse, men bliver oven i Købet i Stand til at nedsætte Kontingentet, og naar vi altsaa er stillet i den konkrete Situation, forekommer det mig, at der var god Grund til netop at overveje Lovgivning i den Retning. Det er ikke tilstrækkeligt at komme med nogle Beregninger over, hvad det koster, eller med Henviisning til Udtalelser fra i Fjor, hvor Situationen var en helt anden, hvor vi kun kunde *bebude*, at det, der nu sker, vilde indtræffe. Nu staar vi i selve Situationen: Kontingentforhøjelsen staar for Døren, eller ogsaa maa man henvise Arbejdsløshedskassernes Medlemmer til Socialkontoret og de sociale Udvalg.

Ministeren siger, at disse Forslag koster Penge at gennemføre, tilsammen 99 Mill. Kr. Ja, naturligvis koster det Penge, men det er jo Samfundet selv — som Ministeren repræsenterer — der ikke vil afhjælpe Arbejdsløsheden — jeg understreger: der ikke *vil* afhjælpe Arbejdsløsheden —, og saa maa man finde sig i, at der bliver præsenteret en Regning. Naar man ikke vil give Folk Arbejde, maa man sørge for at holde Liv i dem paa anden Maade.

For øvrigt stemmer Ministerens Beregninger ikke. I Fjor erkendte han, at hvis disse Lovforslag blev gennemført, vilde de medføre denne Merudgift, men samtidig vilde der spares paa andre Konti, saa Billedet er ikke korrekt. For Resten mener jeg, at det saamænd ikke vilde være saa forfærdeligt at gennemføre en saadan Bevilling. For nogen Tid siden blev der paa alle Kontrolsteder og de fleste Arbejdspladser og Fagforeningskontorer uddelt et Skrift. Det var udgivet officielt af noget, man kalder Hovedorganisationernes Agitationskomité, men jeg tager ikke meget

fejl, naar jeg siger, at Trykningen og Uddelingen var betalt af De samvirkende Fagforbund, altsaa bl. a. af de Penge; Kommunisterne indbetaler som Kontingent.

Dette er Udtryk for sandt Demokrati! Skriftet var nemlig en hel Serie Angreb paa Kommunisterne. Den ledende Artikel i Nr. 3 af dette Blad hedder „Kendsgerninger, der taler“, og her roser man sig af, at Samfundet i Løbet af 2½ Aar har ydet 130 Mill. Kr. til de arbejdsløse. Selv om nu dette Tal er lidt overdrevet — man tæller nemlig Margarinekort o. lign. med —, er det en temmelig stærk Anklage mod den siddende Regering og det nuværende Samfund; thi selv om man beregner det yderst gunstigt og regner med et lavt Gennemsnitstal af arbejdsløse o. s. v., kan det højst blive 10 Kr. pr. Uge til hver arbejdsløs Familieforsørger, og det forekommer mig virkelig, at lavere Beløb kan man da overhovedet ikke tænke sig at anvende til at holde Liv i Mennesker for.

Netop paa denne Baggrund og paa Baggrund af, at de 130 Mill. Kr. er skaffet til Veje, dels gennem Arbejdernes egne høje Kontingenter og dels gennem den kolossale Sum, der kræves ind gennem indirekte Skatter og Afgifter og paa anden Maade, forekommer det mig, at selv en Sum paa 99 Mill. Kr. i Virkeligheden er yderst beskednen, og at Beløbets Størrelse aldeles ikke tjener som Argument mod Forslaget.

Endelig siger Ministeren, at han ikke har disse Penge. Nej, men jeg har heller ikke foreslaaet, at det var Ministeren, der skulde udrede dem; Forslaget gaar jo ud paa, at det er Staten og Kommunerne, der skal udrede dem, altsaa Organerne for det Samfund, som er Skyld i Arbejdsløsheden, og det drejer sig altsaa om at faa Samfundet til at udrede dem. Ministeren siger, der er ingen Mulighed for det, og derfor vil han ikke være med. Altsaa Ministeren og hans Parti afviser paa Forhaand, de vil ikke gøre deres til at skaffe de arbejdsløse denne Hjælp. Hvis de var villige til det, vilde de ogsaa føre en anden Socialpolitik i Kommunerne.

Hertil kan jeg sige, som jeg har sagt saa mange Gange før, at jeg er ganske overbevist om, at Samfundsrepræsentanterne, som man kalder det høje Tings Medlemmer, udmærket vel kunde bringes til Fornuft, hvis de blev gjort klar over, at den danske Arbejderklasse har Magtmidler i Hænde, som kan tvinge dem til at efterkomme saadanne beskedne Krav som disse. Socialdemokratiet og de socialdemokratiske Ledere i Fagforbundene vil naturligvis ikke være med dertil, men det kan ikke faa os